

Gerendás avagy Csabaszabadi?

Réges-régen, amikor még az idő sem számított, amikor a szabad Szél szabadon nyargalt a sík mezőn, és a közeli sudár törzsű fák között, létezett egy hely, melyet az emberek csak Szabad Mezőnek neveztek.

Nem akármilyen hely volt ez! Sok családban még nem beszélték jól a mi nyelvünket, mert ők a messzi Hradistéből jöttek. Azt beszélik, hogy egy Jan Sekerka nevezetű ifjú vezette a bátor fiatalokat, akik hátra hagyták szerető szüleiket, szülőföldjüket.

Fiaiknak adták legnagyobb kincsüket, a tudásukat. A közeli erdőből kitermelt fagerendák biztosították az itt élőknek a mindennapi betevő falatot. Utódaikat ácsoknak nevezték.

Olyan szép és hibátlan munkát adtak ki a kezük közül, hogy hírük messzi földre eljutott. Székelyhonba Csaba királyfi fülébe is elért, hogy Szabad Mezőn olyan gerenda készül, melynek nincs párja. Elhívatta hát az ácsokat Székelyországba, bizonyítsák tudásukat: építsenek neki és népének egy várat. A vár hamarosan elkészült. A királyfi megjutalmazta a mestereket, majd ígéretet tett, ha bármikor szükségük lesz rá, segítségükre lesz.

Teltek – múltak az esztendőök, ellenség portyázott a Szabad Mezőn is, a közeli erdőket felégették, a szomszédos falvakat kirabolták, az addig békében és békésen élő emberek szenvedtek. Segítségért folyamodtak szülőföldjükön maradt barátaikhoz, de még így sem voltak elegendőek.

Elkeseredetten néztek csontsovány, éhező gyermekeikre, síró asszonyaikra.

— Nem adhatjuk fel! Kell, hogy legyen kiút ebből a veszedelemből.

-És Csaba királyfi?-szólt közbe Matyi bácsi, az öreg aggastyán.

Postagalambot küldtek hát Székelyföldre.

A segítség meg is érkezett. Az ég elborult és a föld is reszketett, mikor

Csaba királyfi csapatával alászállt. Lovaiknak patái fényes csíkot húztak az égen.

Az ellenség szívébe félelem költözött. Egy óra sem telt el, s Csaba királyfi vitézeivel lekasabolta az ellenséget. Írmagja sem maradt. Bizony.

A harc végén Csaba a földbe döfte kardját, majd így szólt:

— Aki e földön él, legyen szabad! E hely neve legyen mátol Szabadi. És mert az ellen elpusztította erdőtöket, hoztam nektek valamit.

Aranyló sárga magvakkal teli iszákot mutatott fel.

— Búza. Vessétek a földetekbe, gondozzátok, hozzon bő termést!

Mire köszönetet mondhattak volna, már a Tejúton vágató paták szikráit látták. Matyi bácsi felkiáltott:

— Emberek! Unokáink se feledjék soha, hogy kinek köszönhetik szabadságukat! Legyen e hely neve: Csabaszabadi!

Így született meg Csabaszabadi, ahol az ott élők azóta is a szabadságukat tartják a legfontosabbnak, legértékesebbnek. Aki nem hiszi, járjon utána!

